

захвана да рови съ пръсти прахуляка на миналото, дано наиде поне две топли очи. Петнадесет години тамъ никого ли не е срещналъ. Никого! Отвърнало се бѣше сърдцето му.

Върна се той подиръ деветъ години въ Одаитѣ. Когато отвори портата на бащиния си дворъ, силно залая едно остарѣло куче. Хвърли се, позна го и спрѣ съ широкоотворени очи. Подъ черницата той видѣ едно малко, чернооко чорлаво момиче, събира камъчета въ поличката си и го гледа зѣпнало.

— Ти бѣше, Велчо!

Нейниятъ тетю му цѣлуна ржка и той прости всичкото. Можеше ли на родния си братъ да не прости?

Дѣдо Гено пакъ се наведе надъ Вела, която сладко дишаше, зави я съ абичката си и легна до нея.

Отгоре му натежа черното небе. Една малка жълта паричка, отронена отъ най-милия герданъ пълзѣше къмъ незнаенъ край.